

Arrest

nr. 170 645 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2009 diende verzoekster bij de Belgische diplomatieke post te Islamabad een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer G.A.

Op 19 februari 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Op 22 februari 2012 diende verzoekster bij de Belgische diplomatieke post te Islamabad opnieuw een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer G.A., van Belgische nationaliteit.

Op 22 mei 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op datum van 22/02/2012 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door G.S., geboren op 01/01/1967, van Pakistaanse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, G.A., geboren op 04/08/1960, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de te vervoegen persoon in België over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken dewelke gelijk zijn aan tenminste 120% van het bedrag bedoeld in art14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende dat de heer G.A. een saldibalans grootboekrekeningen voorlegde. Echter kan door onze diensten op basis van dit document niet geëvalueerd worden of de heer G.A. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt dewelke gelijk zijn aan tenminste 120% van het bedrag bedoeld in art14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Deze saldibalans grootboekrekeningen werd niet gestaafd met officiële documenten. Het betreft aldus een verklaring dewelke niet op haar feitelijkheid en betrouwbaarheid kan worden getoetst. Het is eveneens zo dat slechts op het uittrekstel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn. Er werd door de heer G.A. geen uittreksel van de belastingen voorgelegd waaruit de werkelijk verklaarde inkomsten blijken;

Overwegende dat de G.A. geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte voorgelegd heeft;

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

(...)

Attaché

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*
- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die*

gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

• Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

• Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In twee middelen, waarvan de Raad het gepast acht ze samen te behandelen, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

*"Overwegende dat verzoekster de echtgenote is van een Belgische onderdaan en dat zij binnen het kader van familiehereniging om gezinshereniging verzocht met haar echtgenoot overeenkomstig de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de wet van 15 december 1980;*

Overwegende dat de verwerende partij bij beslissing van 22 mei 2012 deze aanvraag tot gezinshereniging verwierp omdat de te vervoegen persoon in België over onvoldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zou beschikken en geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte zou hebben voorgelegd;

*Overwegende dat artikel 40*bis* van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat:*

"(...)"

Overwegende dat verzoekster laat gelden dat bij de aanvraag haar echtgenoot werd verzocht een aantal stukken en documenten over te leggen waaronder de bestaansmiddelen van de Belg, zijnde de laatste 3 loonfiches;

Overwegende dat er nergens werd aangegeven dat verzoekster's echtgenoot, die zelfstandige is, derhalve geen beschikking heeft over loonfiches, andere stukken kon en mocht overleggen waaruit zijn duurzame inkomsten konden blijken, hij slechts, net als iedere andere zelfstandige, beschikt over interne boekhoudkundige stukken;

Overwegende dat verzoekster's echtgenoot vroeg of de stukken volstonden waarbij de ambtenaar er hem op wees dat het ging over de inkomstenfiches van de laatste 3 maanden en er niets extra diende te worden gevoegd bij het bundel;

Overwegende dat op geen enkele wijze verzoekster's echtgenoot werd gevraagd om een bijkomend bewijs te leveren van de zogenaamde behoorlijke huisvesting wat op vrij eenvoudige wijze kon worden gevraagd nu verzoekster's echtgenoot handelaar is en uitbater van een winkel te 2800 Mechelen, (...). gevestigd in een huis met woongelegenheid en hij bovendien beschikking heeft over een woning gestaan en gelegen te 2800 Mechelen(...).

*Overwegende dat het dossier volledig bevonden werd, reden van doorzending, en thans dient te worden vastgesteld dat op basis van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980 het verzoek tot het afleveren van een visum gezinshereniging wordt verworpen;*

Overwegende dat de diensten van de verwerende partij strikt de wet strikt toepassen, blijkbaar geen enkel bundel grondig nakijken, slechts beoordelen of op de formele gronden het dossier volledig zou zijn maar op geen enkel ogenblik duiding geven of enige sturing om een correct en volledig dossier in te dienen;

Dat een eenvoudig verzoek om een ruimer kader te schetsen dan de inkomsten van de laatste 3 maanden aan de hand van onder meer fiscale stukken en bankverrichtingen niet werden gevraagd;

*Dat in dezelfde zin evenmin werd nagekeken of de huisvesting van vertogter als behoorlijk kan worden aangemerkt in de zin van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980;*

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

"(...)"

Overwegende dat de wijze waarop thans de administratie haar beslissingen neemt de administratie ingrijpt in het privé- en gezinsleven van vertoogster's familie op een wijze die haar recht schendt;

Overwegende dat die inbreuk slechts kan worden verrechtvaardigd op grond van een eventuele schending van openbare orde wat hier niet het geval is zodat de inbreuk dient te worden beschouwd als zijnde buitenproportioneel:

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

" Artikel 213:

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd. "

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens stelt dat:

" Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1.Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen. "

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de mens stelt dat:

" Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet. "

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de mens stelt dat:

" Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.

[...]"

Overwegende dat vertoogster het recht heeft om samen te wonen met haar echtgenoot in het Rijk;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring voor de Rechten van de mens in artikel 8, het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens in haar artikelen 12 en 16;

Overwegende dat wanneer vertoogster haar verzoek indiende bij de diensten van de verwerende partij strekkende tot het bekomen van een visum voor verblijf van meer 3 maanden in haar hoedanigheid van familielid van een Belgisch onderdaan haar aanvraag werd overgemaakt aan de werende partij zonder commentaar en blijkbaar ook zonder nazicht van de stukken;

Dat overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 het kind van een Belg recht heeft om bij haar echtgenoot te wonen op voorwaarde onder andere dat de Belgische onderdaan beschikking heeft over behoorlijke huisvesting en beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen:

Overwegende dat voor het overige niets werd gevraagd over te leggen;

Overwegende dat daadwerkelijk de Belgische onderdaan beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen, hij werkt op zelfstandige basis zodat hij geen beschikking heeft over loonfiches maar dat hij kan aantonen over de jaren voldoende te hebben gewerkt, beschikking te hebben over voldoende inkomsten en derhalve beschikking te hebben over stabiele bestaansmiddelen;

Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij werden overgelegd zodat het dossier op formele gronden in regel was;

Dat evenwel van een beetje diligente administratie mag worden verwacht dat er uit de stukken dewelke worden gevraagd om over te leggen niet alleen formeel in orde zijn maar bovenal dat deze stukken inhoudelijk voldoen in welk geval het past aanvullende informatie te vragen teneinde het dossier aanvullend te stofferen wat niet werd gedaan en waarover infra meer;

Overwegende dat indien de verwerende partij wenste te beschikken over bijkomende stukken waaruit onder meer een meer uitgebreide referentieperiode inzake tewerkstelling met stabiele inkomsten zouden blijken dit op een eenvoudige wijze kon worden gevraagd, thans op de meeste schadeverwekkende wijze vertoogster wordt geweigerd het verblijf voor een periode van meer dan 3 maanden;

Overwegende dat de bestreden beslissing misschien naar de letter van de wet wel kon worden genomen maar dat zij werd genomen in strijd met minstens de geest van de wet daar waar op

eenvoudige wijze verhoogster kon worden gevraagd stukken mede te delen houdende onder meer de inkomsten van haar echtgenoot over de afgelopen jaren;

Dat in de gegeven omstandigheden de beslissing op een onredelijke wijze werd genomen in die zin dat geen normaal en redelijk mens ook maar kan aannemen dat een dergelijke beslissing wordt genomen met dermate diepgaande administratiefrechtelijke gevolgen zonder ten minste een vraag naar bijkomende stukken;

Dat indien er een probleem zou zijn aangaande de inkomsten uit arbeid tijdens een periode van 3 maanden makkelijk kon worden verzocht om een langere referentieperiode op te geven wat niet werd gedaan;

Dat verhoogster laat gelden dat zij letterlijk gedaan heeft wat de aangestelde van de verwerende partij heeft gevraagd, hierbij niet de minste duiding of toelichting heeft gekregen wat minstens moet worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig minstens onredelijk;

Dat er geen enkele duiding werd gegeven bij de gevraagde documenten zodat de beslissing werd genomen in strijd met artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat minstens de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een visum gezinshereniging van een vreemdeling kind van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad zal vaststellen dat verhoogster wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk en uiteindelijk te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikelen 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980 en dat zij het recht heeft om samen te wonen met haar Belgische echtgenoot in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond de verwerende partij op geen enkel ogenblik verhoogster heeft verzocht andere stukken of bijkomende stukken over te leggen zodat minstens in haar besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier;

Overwegende dat de bestreden beslissing volstrekt ingaat tegen de bedoeling van de Wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de mens en het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens;

Overwegende dat verhoogster recht heeft om te worden toegelaten tot het verblijf in het Rijk binnen het kader van gezinshereniging conform artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat onmogelijk verhoogster kan worden uitgesloten van de toekenning van een visum louter en alleen op basis van het feit dat er bepaalde stukken niet werden overgelegd om deel uit te maken van de besluitvorming. stukken die niet werden gevraagd door de verwerende partij :

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is;

Overwegende dat verhoogster eenvoudigweg wenst te worden toegelaten te verblijven in het Rijk bij haar Belgische echtgenoot en hiertoe het recht heeft wat haar ontzegd wordt door de verwerende partij louter en alleen omdat er in het referentiekader dat specifiek werd opgelegd het voor een zelfstandige onmogelijk is om loonfiches over te leggen daar waar hij geen loon geniet:

Dat indien de verwerende partij van oordeel is dat de overgelegde stukken niet naar genoegen van recht de inkomsten zouden bewijzen, quod non, volstond het een bijkomende vraag te stellen of het referentiekader uit te breiden opdat er een beslissing kon worden genomen met kennis van zaken maar dat de verwerende partij dit niet deed, wel integendeel;

Overwegende dat het dossier eenvoudigweg werd overgemaakt aan de diensten van de Staatssecretaris met het oog op het nemen van een beslissing dewelke dan op basis van stukken diende vast te stellen dat er tijdens het referentiekader een saldibalans van de grootboekrekeningen slechts in aanmerking kon worden genomen indien deze zou worden gestaafd aan de hand van officiële, lees door een overheid geauthenticeerde documenten;

Overwegende dat inderdaad het uittreksel van de belastingen op definitieve wijze de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten aanwijst maar dat op datum van de aanvraag op 22 februari 2012 de inkomsten werden gevraagd van een referentieperiode van 3 maanden, te weten november en december 2011, januari 2012;

Overwegende dat indien de verwerende partij beschikking wenste te krijgen over de belastingaanslag er uiteraard slechts op dat ogenblik de aanslag kon worden overgelegd inkomsten 2010 - aanslagjaar 2011 daar waar de belastingaangifte inkomsten 2011 - aanslagjaar 2012 eerst moet worden ingevuld voor eind juni 2012;

Overwegende dat op welke wijze verhoogster dan ook het dossier zou hebben samengesteld en de inkomsten van haar echtgenoot zou hebben bewezen de verwerende partij een gunstige beslissing zou hebben genomen voor verhoogster zoals supra wordt aangegeven : verhoogster's echtgenoot beschikt niet over loonfiches en de enige door de overheid geauthenticeerde stukken betreffen de fiscale aanslag dewelke nooit door de verwerende partij zou aanvaard zijn daar waar op het ogenblik van het indienen van de visumaanvraag de meest recente fiscale aanslag deze van het aanslagjaar 2011 - inkomsten 2010 betreft;

Dat de beslissing dan ook werd genomen op basis van een minstens onvolledig gestoffeerd dossier waarbij ten minste de aangestelde van de verwerende partij nooit verhoogster heeft verzocht bepaalde documenten over te leggen die achteraf essentieel bleken bij de besluitvorming;

Overwegende dat de beslissing dan ook getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat verhoogster dan ook het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij haar echtgenoot;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;

Overwegende dat uw Raad zal vaststellen dat er een verschil bestaat in de behandeling van de dossiers van personen die een visum aanvragen in toepassing van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 afhankelijk of het gaat over zelfstandigen of werknemers deze ongelijke behandeling al dan niet verantwoord is en/of deze een discriminatie inhoudt van zelfstandigen ten overstaan van werknemers;”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en het feit dat verzoekster zich niet kan beroepen op deze bepaling. Daarbij wordt verduidelijkt dat verzoeksters echtgenoot, als referentiepersoon, door een saldibalans grootboekrekeningen voor te leggen niet heeft aangetoond te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Daar hij ook geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte heeft voorgelegd, heeft de heer G.A. evenmin aangetoond te beschikken over behoorlijke huisvesting in de zin van deze bepaling.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Verzoekster bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing ook inhoudelijk en stelt dat deze de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet schendt. Meer bepaald meent verzoekster wel te hebben aangetoond dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige beschikt. Zij wijst erop dat hij, als zelfstandige, bij gebrek aan loonfiches, een saldibalans van de grootboekrekeningen heeft voorgelegd, en meent dat de gemachtigde zelfstandigen discrimineert ten opzichte van werknemers door dit niet te aanvaarden als bewijs van de bestaansmiddelen. Wat het vereiste bewijs

van behoorlijke huisvesting betreft, wijst verzoekster erop dat zij op geen enkele wijze werd gevraagd hiervan bewijs voor te leggen, hetgeen op eenvoudige wijze had gekund nu haar echtgenoot een winkel uitbaat in een huis met woongelegenheden en bovendien nog een woning ter beschikking heeft. Verzoekster laakt dat zij nooit werd gevraagd om bijkomende stukken voor te leggen vooraleer het dossier voor beslissing aan de gemachtigde werd overgemaakt. Nu de bestreden beslissing volgens verzoekster derhalve werd genomen op grond van een onvolledig gestoffeerd dossier, acht zij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad beoordeelt de aangevoerde schending van voornoemde beginselen in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, die verzoekster eveneens geschonden acht.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

Artikel 40ter:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

*bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)”*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wordt geschraagd door twee motieven, die elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen. Ten eerste wordt gesteld dat verzoeksters echtgenoot G.A. door een saldbalans grootboekrekeningen over te maken niet heeft aangetoond over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeksters echtgenoot geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte voorgelegd heeft zodat hij niet heeft aangetoond te beschikken over behoorlijke huisvesting om verzoekster te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. Nu het aantonen van stabiele, toereikende en stabiele bestaansmiddelen enerzijds en het aantonen van een behoorlijke huisvesting anderzijds cumulatieve voorwaarden betreffen, kan enkel gefundeerde kritiek tegen beide motieven aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat dit tweede motief betreft, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeksters echtgenoot enig stuk heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij beschikt over de vereiste huisvesting om zijn echtgenote te huisvesten. Dit wordt door verzoekster ook niet betwist. Waar verzoekster stelt dat de behandelende ambtenaar hieromtrent om bijkomende stukken diende te vragen vooraleer zijn aanvraag ter beoordeling aan de gemachtigde over te maken, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst erop dat verzoekster zelf een aanvraag heeft ingediend tot gezinshereniging op grond van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, en dat het bijgevolg aan haarzelf toekwam om alle overtuigingsstukken over te maken om aan te tonen dat alle wettelijke voorwaarden hiertoe vervuld waren, met name door aan te tonen dat haar echtgenoot, als referentiepersoon, over de vereiste huisvesting beschikt. In tegenstelling tot wat verzoekster thans voorhoudt, komt het aldus, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, bij het indienen van een verblijfsaanvraag aan de betrokkene zelf toe om erover te waken dat alle vereiste stukken werden voorgelegd en dat deze inhoudelijk voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden. De Raad wijst er in dat opzicht op dat de voorwaarde dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen over behoorlijke huisvesting te beschikken, uitdrukkelijk wordt vermeld in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet werd verzocht de betreffende stukken over te maken, en kan het bestuur *in casu* ook niet dienstig verwijten geen bijkomende stukken betreffende de huisvesting te hebben opgevraagd of de voorgelegde stukken niet inhoudelijk te hebben gecontroleerd vooraleer ze aan de gemachtigde over te maken.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster er met haar kritiek niet in slaagt het motief uit de bestreden beslissing te weerleggen dat zij geen bewijs heeft voorgelegd dat haar echtgenoot beschikt over voldoende huisvesting zoals vereist door artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Dit motief is een determinerend motief, in de zin dat het de bestreden beslissing op zichzelf kan dragen, zodat de gemachtigde op grond van deze vaststelling in redelijkheid kon besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. De kritiek van verzoekster ten aanzien van het motief met betrekking tot het aantonen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen kan derhalve, zelfs mocht het eventueel gegrond zijn, hoe dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen aangaande het dragend motief betreffende de huisvesting.

Verzoekster acht verder ook artikel 8 van het EVRM geschonden. Zij stelt dat de gemachtigde door middel van de bestreden beslissing ingrijpt in haar privé- en gezinsleven op een wijze die haar rechten schendt en die buitenproportioneel is, aangezien er geen sprake is van een schending van de openbare orde.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

In casu beroept verzoekster zich op een schending van haar recht op een gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu blijkt het gezinsleven en/of privéleven zoals naar voren gebracht door verzoekster niet te worden betwist door verweerder en kan het door de Raad worden aangenomen.

In een volgende fase gaat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens na of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven en/of privéleven in de zin van de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM. Daartoe maakt het EHRM het onderscheid tussen de situaties van eerste toelating en van einde van een verworven verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wat de familieleden van een Belg betreft, wijst de Raad er in dat opzicht op dat de wetgever heeft bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals onder meer de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om te beschikken over behoorlijke huisvesting, en over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Deze laatste voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (Zie in het bijzonder de *considerans* B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). *In casu* werd aan verzoekster het verblijfsrecht geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond te voldoen aan alle voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelde *supra* vast dat op redelijke en zorgvuldige wijze werd vastgesteld dat de behoorlijke huisvesting niet was aangetoond. Verzoekster toont niet aan waarom deze toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *in casu* disproportioneel zou zijn of welke hinderpalen eraan in de weg zouden staan dat zij haar gezins- en privéleven buiten het Rijk zou voortzetten, en laat na in het verzoekschrift uiteen te zetten om welke redenen de gemachtigde de voorwaarden van dit artikel *in casu* zou dienen opzij te zetten teneinde haar privé- en gezinsleven in het Rijk te bevorderen.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster nog artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek door de bestreden beslissing geschonden acht, nu deze bepaling aan gehuwden een verplichting tot samenwonen oplegt, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet buiten het Rijk met haar echtgenoot zou kunnen samenwonen.

Wat ten slotte de beweerde schending van de artikelen 12 en 16 van de universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 betreft, merkt de Raad op dat dit een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 4 mei 2005, nr. 144.115, RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

De middelen kunnen niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES